

gled ga

Občasnik Obalnih galerij Piran in Gledališča Koper
Letnik X | Številka 5 | Oktober 2012
Brezplačni izvod | ISSN 1854-0449

Mestna galerija Piran
Rajmund Kocbek

Galerija Herman Pečarič
Slavko Krajnc

Galerija Loža Koper
Forma viva 50 let

Galerija Meduza Koper
Tjaša Kermavnar

Rajmund Kocbek

Preludiji

slike

Mestna galerija, Piran

12. oktober–18. november 2012

Foto: Jaka Jeraša

Junij, 2010, olje/platno, 75 x 94 cm

Po dveh skupinskih predstavitev je v prenovljeni Mestni galeriji Piran na ogled pregledna razstava slik akademskega slikarja Rajmunda Kocbeka. Rodil se je leta 1952 v Mariboru, slikarstvo je študiral na ljubljanski ALU pri profesorjih G. Stupici, Š. Planincu in J. Berniku, pri kateremu je leta 1981 diplomiral. Odtlej živi in ustvarja v Kopru. Doslej je imel devet osebnih razstav, nazadnje leta 2002 pregledno razstavo v koprskih galerijah Loža in Meduza. Sodeloval je na več skupinskih razstavah, med drugim – po izboru Andreja Medveda – tudi na razstavah Slikarstvo slovenske Obale, Nove generacije (1994 v Mestni galeriji Piran) in na razstavi Figuratívno slikarstvo od Preglja do Marušiča (2001 v koprski galeriji Loža). Čeprav se z razstavami v javnosti pojavlja redko, ustvarja neprekinjeno že več kot trideset let in je eden redkih slikarjev, ki svoje podobe vedno znova doslikava, dograjuje, plasti zgodbo nad zgodbo. V Mestni galeriji je razstavljen izbor slik (platna in dela na papirju) različnih formatov, ustvarjenih v zadnjih desetih letih.

Kocbek kljub prepoznavni figurativnosti ohranja pojmovanje likovnega polja kot osebnega psihičnega seizmograma: slikanje je zanj poseben obred, ki združuje mentalno-miselne priprave ter z gesto telesa in s potezami rok novo vizualno opredmetenje lastnih individualnih fizičnih in metafizičnih izkušenj. V tehnološkem in formalno oblikotvornem smislu ostaja tradicionalen, v izbrani intimni figurativni ikonografiji ter

Iskanje, 2011, olje na papirju /
kaširano na platno, 95,5 x 158,5 cm

Die Liebe ... kot neznanska, kot božanska razsvetlitev

Med besedilom in podobo je razlika očitna. Besedilo predstavlja pomene, podoba predstavlja oblike. Vsak nekaj kaže: isto stvar in drugo. Ko kaže, vsakdo kaže samega sebe, torej prav tako kaže drugega pred sabo. Torej se mu tudi kaže, podoba se kaže besedilu, ki se kaže njej. J. L. Nancy, V temelju podob, 2002

V najnovejših Kocbekovih slikah je skrita želja po nesmrtnosti, nekakšno hrepenenje in celo religioznost v primarnem smislu te besede; zaslon, ki ne zastira groze pred ničem, ampak prinaša neminljiv občutek večnosti, nesmrtnosti, ki v njem naslikane podobe zaživijo kot božanska bitja in nas privlačijo z neznansko silo; četudi se jim ne zmoremo približati, četudi je vsak dialog z njimi prepovedan. Pred nami so nebeške, rajске sfere, ki ne priznavajo podzemlja in pekla, kjer je svet smrti popolnoma odsoten. Pomemben je le svet

umetnosti kot take, ki nam dopušča videnja, ki niso več odvisna od zemeljskih zakonov. Ta vmesnost posvečenih likov, ki jih ne znamo uvrstiti med poznane eksistence, obstaja le v teh slikah kot avtonomen prostor, ki ga ne moremo opredeliti z drugimi posvetnimi ali religioznimi spoznanji. Zato smo brez besed zaverovani v te slike kot vkopani, v podobe višjih bitij v neizmernosti tišine; ki nas ožarjajo z praznimi pogledi in ne zahtevajo ne upanja ne vere, ampak se z njimi zlijemo v trenutnem doživetju do kraja potešene-ga ugodja. Nobena metafizika, nobeno razodetje ni potrebno, nobena odrešitev, samo občutek potešitve želje, samo nekakšno notranje zavetje, ki ga doživljamo v spoju s temi liki, neskončna sla pogleda; onstran razpora dobrega in zlega, onstran previdnosti usode. Samo neznanska sla in hrepenenje po očiščenju, lepoti in ljubezni <die liebe>, ki spaja in združuje telesa v prepletu, v spletu rok in glave, zasukane v višji čutni in duhovni prostor, v vseh zadnjih fazah, modri

<skozi utripanje in mrgolenje neonske svetlobe, kjer čutimo »odsotnost« in celo »zagrobnost« nekega trenutka v duši>, rdeči in rumeni. V desakraliziranem in znova <re>sakraliziranem umivanju njegovih nog je nekaj, kar naslikano telesnost spremeni v duhovni vzgon, v »božanski pišč«, v označenje in povzdigovanje: v nezno in neznansko in božansko razsvetlitev.

Podobe Kocbekovih slik niso le izhod ali preboj skoz goro v dan, v dnevno luč, temveč predvsem predprostor »belega sveta«, dnevne svetlobe, iz-bitje v luč, *to phos*. Zato je – zdaj in tu – svetloba, ki prežene noč, temo, ki (tu) naseli svet, z ustvarjalnostjo in igro, iluzijo; *includere* kot (ustvarjalna) v-igra. kajti prav igra in umetnost – poezija – sta tisti, ki iz umetnika napravita človeka in iz človeka ustvarjalno bitje. Kot pravi F. Schiller: *umetnik je le tisti in le tedaj »resnični« človek, ki se – ko se – igra.* ■ **Andrej Medved**

s posebno čutno-razpoloženskim vzdušjem pa se zapisuje kot izvorni likovni samohodec.

Kocbekovega slikarstva ni mogoče umestiti v kakršnokoli obstoječo smer ali morda primerjati s sodobnimi slikarskimi izkušnjami, njegovo delo ga umešča med tiste redke snovalce sodobnega likovnega dogajanja, ki mu je slikanje življenjska nuja, njegov *modus vivendi*. V tišini in miru ateljeja v starem mestnem jedru Kopra nastaja nešteto skic, krokijev, slik različnih formatov in na različnih podlagah, ki jih v določenih časovnih distancah in v različnih obdobjih vedno znova dopolnjuje, jim dodaja nove like, nove barve, nova občutja in nove vsebine.

Kocbek je hote tradicionalen v ohranjanju izbrane slikarske metodologije: ta mu daje možnost številnih variacij in maksimalne likovne izraznosti s prepoznavnim in, kljub vizualnemu figurativnemu obličju, posebnim spiritusom agensom. Le-ta diskretno napolnjuje celotno tkivo podobe: od prefinjenega in premišljeno vodenega črtnega omrežja preko le z barvnimi odtenjanji določenega prostora do voluminozno

Brez naslova, 2008, oglje, pasteli, olje na papirju, 100 x 70 cm

oblikovanih človeških figur ali le njihovih jasno prepoznavnih delov. Vsaka slika je – kljub navideznu ponavljanju iste teme ali motiva – prizorišče enkratnega in neponovljivega duhovnega življenja v prostoru in času: glavni protagonisti tega življenja, teh subtilnih, tudi vzvišenih duhovnih gibalnih sil so vedno človeške figure.

Tudi pričujoča razstava dokazuje, da Kocbek – daleč nad prevladujočim tehniciziranim ter kaotičnim načinom življenja slehernika – v svoji zavesti hote ohranja ter tudi slikarsko interpretira najbolj subjektivne vzorce vrednot, znotraj katerih pa sta vedno v ospredju človek v najširšem univerzumu ter njegova sposobnost ljubezni in drugih emocij, spoštovanja in intelekta. To so številne slikarske variacije v utelesitvah metaforičnih likov, vendar tako, da sta sleherni podoba in poslednji detajl premišljena in opredmetena do popolne dovršenosti. Dolgotrajne miselne priprave in dolgotrajen fizični proces nastajanja podobe so vselej pogojeni s slikarjevim popolnim, zelo pedantnim odnosom do ustvarjanja ter hotenjem po doseganju zelene načrtovane končne slikarske realizacije.

O Kocbekovem slikarstvu sta za spremljajoči katalog prispevala besedili Andrej Medved in Nives Marvin. ■ **Nives Marvin**

Foto: umetnikov osebni arhiv

Slavko Krajnc pregledna razstava skulptur

Galerija Herman Pečarič Piran

Otvoritev: sredo, 17. oktober 2012, ob 19. uri

Na ogled do 18. novembra 2012

Slavko Krajnc je študiral pri profesorjih Zdenku in Borisu Kalinu na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost, kjer je pred 55 leti končal še specialko za kiparstvo. Čez tri leta se je kot štipendist Sklada Moše Pijade izpopolnjeval v ateljeju prof. Luciana Minguzzija v Milanu; predstavniku italijanskega modernega kiparstva, opredeljenega z ekspresivno izpovedno noto. Znanja, ki si jih je pridobil s šolanjem doma in v tujini ter sodobni kiparski trendi iz konca petdesetih, ki so vplivali tudi na slovensko povojno umetnost, so zaznamovali ustvarjalno pot mladega kiparja. Kljub pedagoškemu delu in le občasnim predstavitev na razstavah, je v teh desetletjih ustvaril kiparski opus, ki je danes v zgodovinskem kontekstu nacionalne likovne umetnosti premalo znan. Je tudi avtor več javnih spomenikov: ustvaril jih je kot udeleženec simpozijev in kolonij ter po na-

ročilu (med drugimi je z Lojzetom Spacalom avtor mozaika v pritličju piranske Benčanke).

Krajnc ostaja ves čas prepoznaven kot figuralik z izbrano tematiko, zvedav v raziskovanju različnih, čeprav tudi tradicionalnih kiparskih materialov. Različne tehnike ustvarjanja s kovinami, lesom, glino in mavcem ter subjektivne interpretacije avtorsko izbranih motivov ostajajo določljiva stalnica Krajncovega opusa male in javne plastike. Sleherni skulptura pa je – kljub ohranjanju mimetičnih prvin in posledično jasni prepoznavnosti upodobljenega – prežeta s subtilnostjo, ki dominantno nadvladuje preprosti in takoj razpoznavni fabuli. Le-ta še toliko bolj izstopa v premišljenih avtorskih postavitev razstav, kar dokazuje tudi prva Krajncova osebna razstava v Piranu, v mestu, kamor že več kot pol stoletja redno zahaja in občasno tudi biva.

Na pričujoči razstavi je predstavljen domišljen izbor komorne plastike iz vseh obdobji: sledimo skulpturam iz lesa, različnih kovin, terakote, mavca, njihovim sosledjem in medsebojnim korelacijam. Takoj prepoznamo prevladujoči in očitno njegov najbolj omiljeni motiv: človeška figura, konkretno ženski akt, redkeje tudi dvojica in v vseh možnih variacijah in repliciranjih, a vedno v svoji haptični korpulentnosti in telesnosti, ter tu pa tam tudi živalska figura. Skulpture so polnplastične, ne glede na različne avtorjeve interpretacije v različnih obdobjih: od verističnih upodobitev preko stilizirano poenostavljenih, od – z reminiscencami na Moorove plastike do možnih asociacij na izkušnje kubizma, od polnokrvno realističnih do komaj da še prepoznavnih skoraj abstraktno zasnovanih organskih form, ki so sicer v manjšini. Skulpture in razstava kot celota obiskovalca nagovarjajo z estetsko vizualnostjo in možnostjo za neposredni haptični stika. Privlačita pa ga lahko še avtorjeva maksimalno občutena senzibilnost: kot da skozi ustvarjalni kiparski proces zavestno in nezavedno opredmeti, ohranja in vedno znova na novo oživlja tisto najbolj elementarno, to je življenje. ■ **Nives Marvin**

Foto: umetnikov osebni arhiv

Par III., 1974, pat. mavec, 86 x 33 x 16 cm

Foto: umetnikov osebni arhiv

Robovi telesnosti V., 1977, bron, 36,5 x 6,5 x 6 cm

Tjaša Kermavnar

Proces

prostorska postavitev

Galerija Meduza, Koper
25. oktober–30. november 2012

Prostorska postavitev v galeriji Meduza je prvi samostojni projekt Tjaše Kermavnar. Z njenim likovnim ustvarjanjem smo se bežno srečali leta 2010, ko je v galeriji sodelovala na skupinski razstavi *Prepletanja* – keramična dela študentov ljubljanske ALUO in nekaj mesecev pozneje na 11. Mednarodnem ex-tempor keramike v Piranu. Posamezni segmenti tokratne postavitve se navezujejo na njeno dosedanjo ustvarjalnost tako v izbiri svojevrstnega izraznega medija kot po specifičnosti vsebine, na kateri premišljeno gradi in nadgrajuje svoje likovno snovanje. Že v času študija so posamezni projekti odražali avtoričino senzibilnost do človekovega notranjega sveta in stisk, ki jih doživlja v intimnem ali družbenem okolju. Na skupinskih študentskih predstavah so se zvrstila kera-

mična dela z naslovi *Slovenska luč*, *Razsvetljenje*, *Abstinenca ...*, s katerimi poglobljeno razmišlja in tenkočutno interpretira človeško psiho z izjemno nekonvencionalnim avtorskim pristopom ter serioznost vsebin blaži z diskretno ironijo.

Izbira dokaj nenavadnega vzporednega študija medicine in industrijskega oblikovanja, pa tudi naključna doživetja, so zaznamovali in izoblikovali njen osebni odnos in pristop

prostem, ki je uporabljal urbano okolje za scenografijo. Občinstvo je, opremljeno s prevezo za oči, skozi senzorialni jezik odkrivalo tisti del mesta, ki je skrit v vonjih, zvokih, tipnih in okušalnih izkušnjah. Predstava mi je Ljubljano, ki sem jo do tedaj videla kot hladno in odtujeno, tako približala, da sem v trenutku povsem spremenila svoj pogled nanjo. Življenje v mestu je postalo veliko lepše, gledališče Sensorium pa se je v moj spomin vtisnilo z zlatimi črkami.

Tjaša Kermavnar (Ljubljana, 1982) se je po končani gimnaziji Jurija Vege v Idriji (diamantna maturantka leta 2001) vpisala na Medicinsko fakulteto Univerze v Ljubljani (leta 2005 je prejela Plečnikovo nagrado za študijski uspeh, leta 2007 pa Prešernovo priznanje za raziskovalno nalogo). Na Oddelek za industrijsko oblikovanje Akademije za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani se je vpisala leta 2006 (prejela je Priznanje Akademije za likovno umetnost in oblikovanje za odlične študijske dosežke v akademskih letih 2009/2010 in 2010/2011 ter Prešernovo nagrado za študente ALUO v akademskem letu 2010/2011. Marca 2012 je diplomirala na Medicinski fakulteti.

Razstavljala je na skupinskih razstavah študentov oblikovanja ALUO, leta 2010 na skupinski razstavi *Prepletanja* v galeriji Meduza v Kopru in istega leta na razstavi izbranih del 11. mednarodnega ex-tempora keramike v piranski galeriji Herman Pečarič. Leta 2011 je zastopala Slovenijo na 15. bienalu mladih umetnikov Evrope in Sredozemlja v Solunu.

do umetnosti: »Kljub uspešnemu prodiranju tehnologije na področje umetnosti verjamem, da tradicionalnim pristopom še zdaleč ni odklenalo. Ravno nasprotno, tradicionalno umetniško delo ima to nepresegljivo lastnost, da je vsakokrat povsem resnično, edinstveno in neponovljivo. To mu omogoča, da prodre do intimnejših plasti človeka, kot to zmora računalniško generirano delo. Vsekakor pa mora biti precej bolj in bolje domišljeno kot kadar koli v preteklosti, če želi tekmovati s tehnologijo pri vzbujanju pozornosti preveč vzdruženega človeka.

Skritega potenciala tradicionalne umetnosti sem se zavedla usodnega oktobra 2005, ko me je prijateljica za rojstni dan obdarovala z vstopnico za predstavo Nevidno mesto gledališča Sensorium. Nevidno mesto je bil labirint na

Tedaj sem si zaželela, da bi tudi sama kot ustvarjalka na likovnem področju ljudem podarila tovrstno izkušnjo.

Projekt *Proces* je zasnovan večplastno. Je razmišljanje o sodobnem človeku, ki ga okolje nenehno ter pretirano fizično in psihično draži, obenem pa mu taisto okolje vsiljuje tempo življenja, ki ne dopušča časa za sprotno reševanje osebnih stisk in doseganje notranjega miru. *Proces* ponuja avtoričin odgovor na vprašanje o vlogi umetnosti v življenju sodobnega človeka. Grajen je na temi žalovanja kot čustvenega odgovora na izgubo. Galerijski prostor pretvarja v nekakšen simulaker intenzivnega in pretresljivega doživetja, ki doleti vsakega človeka večkrat v življenju, z namenom obiskovalca razstave opremiti z znanjem in čustveno utrditi za to izkušnjo. ■ **Tatjana Sirk**

Napovedujemo

Forma viva – 50 let

dokumentarna razstava

Galerija Loža, Koper, 25. oktober–2. december 2012

Idejni koncept mednarodnega kiparskega simpozija *Forma viva* gre vsekakor iskati v I. simpoziju evropskih kiparjev, ki so ga blizu Dunaja, v St. Margarethnu na Gradiščanskem, s somišljeniki ustanovili: kiparja Karl Prantl in Heinrich Deutsch ter psiholog dr. Friedrich Czagan. Veljal je za prvega na svetu in je postal izhodišče za številne kiparske simpozije. Osnovna ideja Simpozija je bila druženje in izmenjava izkušenj kiparjev iz vseh koncev sveta ter ustvarjanje monumentalnih skulptur na prostem. Primorski kipar Janez Lenassi je bil leta 1959 aktivni udeleženec prvega simpozija v St. Margarethnu, leto kasneje pa se ga je udeležil še Jakob Savinšek. Lenassi in Savinšek sta doma kaj hitro začela širiti idejo o podobni manifestaciji.

Po navedbah Majde Božeglav Japelj naj bi Lenassi že decembra 1959, takoj po vrnitvi iz Avstrije, začel s širitvijo ideje o ustanovitvi portoroškega simpozija, pri čemer sta ga podprla takratni piranski župan Davorin Ferligoj ter tamkajšnje turistično društvo. Jakob Savinšek je vizionarsko videl pokrajino v Kostonjenci na Krki kot ustvarjeno za simpozij in s konceptom ter idejo navdušil ravnatelja osnovne šole Lada Smrekarja, ki je bil spiritus movens kulturnega gibanja v kraju. Toda za tako veliko manifestacijo je bilo potrebna kompleksna večplastna struktura in že leta 1960 je bil konstituiran pripravljalni odbor, s čimer so stekle intenzivne priprave za ustanovitev simpozija. ■

Foto: Fototeka Galerija Božidar Jakac

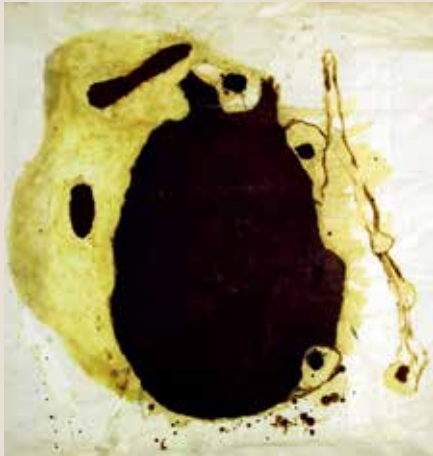
Razstava z naslovom FORMA VIVA – 50 let, je bila odprta v Galeriji Božidar Jakac – Lamutov likovni salon, 15. julija 2011 in bila 7. februarja 2012 prenesena v Koroški pokrajinski muzej Slovenj Gradec – muzejsko razstavišče Ravne na Koroškem. Avtor razstave je višji kustos Galerije Božidar Jakac, Goran Milovanović, razstavo in tiskovine je oblikoval Matic Tršar. Pri vsakem prenosu se razstava še dodatno fokusira na delovišče samega kraja, postavitev pa se prilagodi tlorisu razstavišča.

Mirsad Begić

Paleolitska zgodba (2 x), 1989
mešana tehnika na papirju, 85 x 85 cm
Zbirka Sodobna slovenska likovna umetnost
po letu 1976

Priprta Likovne vrata zbirke depoja Obalnih galerij

Inač je nešteto. Na njih umetnik uprizarja svet odpadkov in zavržkov, ki so rezultat njegove ustvarjalne volje, psihotičnih in nezavednih stanj, in plod spoznanj, ki zdaj ustrezajo le Begičevi podzavesti. Odpadkov, ker je v njegovih bitjih padec, padanje: k rojstvu in k smrti, ki je zavračanje in zavrnitev; zato zavržkov ali natančneje: izvržkov, ker gre za subjektile, za izdelke, ki so dejansko projektili. In torej za izstrelke, ki jih vodi subjektivna moč umetnikove roke in njegovih videnj.

Vse te nosilce v različnih tehnikah, v načinih slikanja, ki so dejansko neštetilni: od perorisb do linij in oblik-potez v kavni gošči (kjer sploh ne gre samo za »tehniko, umetnost in večino«) Begić – v svojih risbah – neprenehoma zaklinja in razkriva, eksorcira; te svoje like, tvorbe in ob-like, ki so vsi ženski, po spolu in naravi, da bi nazadnje le dosegel njihovo »ležišče« in substanco, ki so jo ukradli.

To gomazenje, ki je z zunanostjo določeno v odpovedi, v zavrnitvi, v negativnem notranjem odnosu, ta čista, postoterjena akumulacija zavržkov postane vir estetskega užitka; kar je v resnici paradoks teh risb, ki iz odsotnosti, iz nič, ponovno stvarjajo realnost in ji celo podarjajo vsebinske funkcije in metafizične pomene. Begić dosega v njih nekakšen »shizoidni ritem smrti in razkola«, mumificirano, boleče, v bolečini, a vendarle estetsko. Skrajna estetika, ki je ujeta v nagonsko mrežo ne-simbolnih krčev /histerije/ potlačenih subjektov-v-procesu. ■
Andrej Medved

V Begičevih risbah /in skulpturah/ je nekaj božjega, božanskega, a tudi smrtnega, po-smrtnega, zagrobnost sama, ki pa ne govori samo o smrti, temveč o tistem, kar /nam/ je vrojeno, kar je od rojstva dano. Njegovo delo je figuralno, ali še bolje, figurativno, kjer gledamo ostanke in zavržke bitij v njihovi ne-smrtnosti, ker v njih poganja nova rast, ki /nam/ obljublja preživetje, čeprav doživljamo odsotnost, večno noč, zagrobnost in zakrčenost, in padec-v-brezno: brezčasnost smrti in minevanja, in svet podzemlja. Spregovori nam o vrojenosti, ki jo zdaj nosimo s seboj, v sebi, vrojenosti, ki nas določa za vselėj in hkrati ruši vsakega boga ali idejo božjega počela. Telo kot padanje, cadere, je to, po čemer smo

določeni v telesnem in duhovnem prapočelu, v kar smo na-rojeni, kjer vsako božje izgineva oziroma je pobožanstvena prav ta odsotnost, padec, in zagrobnost. In vendar: to spoznanje /nas/ vrača k sebi in je v resnici prav vrnitev-k-človeku.

V opisovanju te resnice je Begičeva risba na neki način netipična, posebna. Prav ta posebnost njene forme prispeva k izviranosti izraza za občutje, ki vlada v teh podobah; po čemer prepoznamo stanje božanske narojenosti, ki nas določa v rojstvu in v smrti.

Begić riše skorajda na vse: na najrazličnejše podlage. Ne motita ga kakovost in oblika subjektile, se pravi likovne osnove, pa naj bo to vabilo na razstavo ali časopis, papirnati prtiček in karton ali pa lepljenka različnih materialov; in »strganka«, odtrganka, iztrganka in zvezkov.

Napovedujemo

Mirsad Begić Veliki čuvaj

prostorska postavitev v Monfortu Portorož

Otvoritev: petek, 9. november 2012

Skica postavitve

Napovedujemo

piranski dnevi arhitekture piran days of architecture

30 let / utilitas, firmitas, venustas

mednarodna arhitekturna konferenca

Gledališče Tartini, Piran
24. november 2012

Častitljivi jubilej je priložnost za pogled nazaj. Za pregled in retrospektivo 30-letnega (so)oblikovanja prostora in družbe. Častitljivi jubilej je tudi priložnost za zahvalo ustanoviteljem-arhitektom konference – Vojtehu Ravnikarju (1943–2010), Matjažu Garzarolliju, Sonji Ani Hoyer, Ranku Novaku, Borisu Podrecci, Lucianu Semeraniju, Juriju Kobetu, Branku Siladinu, Marjanu Vrabcu, Janezu Koželju, Andreju Hrauskemu, Tomažu Bratetu (1963–2008), Robertu Potokarju ter direktorju Obalnih galerij Antonu Biloslavu in višji kustosinji Majdi Božeglav - Japelj. In vsem, ki so skozi leta podpirali Piranske dnevi.

Informacije na www.pida.si

Tu smo že tretjič

PULJ (Hrvaška)

Tu smo 3 je kratek, sporočilno nedvoumen naslov tretje bienalne likovne manifestacije, ki jo v Pulju organizira Muzej sodobne umetnosti Istre (v nadaljevanju MSUI).

Programsko bogato, dva tedna dolgo in z vsakovrstnimi likovnimi dogodki zapolnjeno mednarodno razstavo vizualnih umetnosti so prireditelji dopolnili še z glasbenim in filmskim festivalom.

Na različnih odprtih in zaprtih prizoriščih – zasebne, društvene, javne galerije in muzeji, trgovski centri, izložbe, urbano jedro, ulice, trgi, pa tudi mestna oprema, kot so oglasni stebri, zabojniki ter drugi večji opuščeni historični objekti – so od 11. do 23. septembra 2012 potekale številne otvoritve, performansi, urbane intervencije video projekcije ter instalacije, s katerimi so organizatorji želeli širšo in strokovno javnost seznaniti z aktualno sodobno hrvaško in tujo likovno produkcijo.

Pretekli dve manifestaciji sta bili po mnenju **Mladena Lučića**, enega od organizatorjev in kustosov Muzeja sodobne umetnosti Istre, »v vseh svojih segmentih nadose uspešni, saj sta spodbudili likovno, kulturno in javno življenje samega mesta ter promovirali idejo o nujnosti izgradnje stavbe novega muzeja« (novo zgradbo naj bi leta 2020 odprli v mestnem središču). Ustanova pod vodstvom ravnateljice **Gorke Ostojić - Cvajner** svoje muzejsko in galerijsko poslanstvo trenutno opravlja v opuščeni avstro-

ogrski stavbi, nekdanji tiskarni, ki jim jo je za obdobje desetih let namenila občina. Specializirani umetniški muzej s statusom regionalnega pomena se, kljub neustreznim prostorom, s svojim ambicioznim programom postopoma uveljavlja kot pomembna krovna institucija istrskih likovnih umetnikov in kot živahen multikulturni center. O tem priča tudi letošnja bienalna likovna prireditev Tu smo 3 s 150 hrvaškimi in nekaterimi izbranimi tujimi umetniki.

Drugi dan prireditve je bilo ob večernih otvoritvah moč obiskati le manjše število razstav, v katere so bila vključena dela slovenskih ustvarjalcev.

Na prostorsko kompaktni fotografski razstavi v **Mestni galeriji Antuna Motike** je poleg hrvaških avtorjev (Hasan Adbelghani, Đani Celija, Slaven Radolović, Igor Zirojević, Ivan Posavec, Mija Vesović) razstavljal Koprčan **Tilen Žbona**. Galerist Mladen Bosanac iz **Galerije Contra** je izbral dela iz serije računalniško predelanih digitalnih podob zažganega avtomobila.

Vsebinsko domišljena in dobro zasnovana, tudi v samem konceptu postavitev, je bila tematska razstava *Dimenzije humorja* kustosinje

Blaženke Perica v multimedijem centru **MMC Luka**, kjer so nastopali mednarodno prepoznavni hrvaški avtorji (med njimi Igor Eškinja, Nemanja Cvijanović, Vladimir Frelih).

Osrednja skupinska razstava v prostorih nekdanje tiskarne, ne sedežu **MSUI**, je izstopala po največjem številu razstavljalcev. Sodelovalo je 60 umetnikov iz Hrvaške, Malezije, Srbije, ZDA, Kitajske in Slovenije. Morda je tudi zato sama postavitev mestoma podlegala revijalnemu pristopu, drugod pa so dela, v sozvočju z ambientom, uspela razviti močan izrazni potencial. Pestra ponudba zvrsti in tehnik je vključevala slike, risbe, skulpture, video projekcije, fotografije, eksperimentalno grafiko in že omenjene instalacije oziroma prostorske postavitve. Slovenske predstavnike te razstave sta izbirala mariborski galerist **Peter Žula** in ravnatelj Obalnih galerij Piran **Anton Biloslav**. Prvi se je odločil za delo uveljavljenega slikarja **Ota Rimeleja**, v selekciji drugega pa so se znašli nekateri vidni primorski ustvarjalci (**Andraž Šalamun, Gani Llaloshi, Cveto Marsič, Dean Verzel**).

Koprski novomedijski ustvarjalec Dean Verzel je za razstavo prispeval fotografski diptih, sodobno interpretacijo tihožitja zamrznjene atmosfere z zlatimi ribicami v slogu *Natura Naturans*, v katerem avtor povečuje večno in obnovitveno moč Narave. Dve makro platni Andraža Šalamuna iz serije *Benetke* sta, obešeni vis-à-vis, ustvarjali svojevrsten prostorski dialog, medtem ko je dela Ganija Llaloshija iz motivno nadvse zanimivega najnovejšega cikla *Nostalgie*, ogrožala prevelika bližina drugih slik, ki so se horizontalno iztekale po desni steni galerije. Zato pa je na osrednjem zidu izstopala Marsičeva polno-plastična slikarska govorica, ki je sodelovala v uravnoteženi kompoziciji s subtilno abstrakcijo hrvaškega umetnika Nikole Ražova.

Bienalna manifestacija **Tu smo 3** ni bila zgolj prostor raznovrstnih razstavnih dogodkov, kraj srečevanj in odprtega dialoga med umetniki, kritiki, kuratorji in protagonisti iz sveta umetnosti in sodobne kulture ter javnostjo, temveč tudi priložnost za širjenje likovnega fonda novega istrskega muzeja z nagradnimi odkupi. Strokovna žirija je namreč podelila odkupne nagrade in priznanja MSUI ter PBZ Card – American Express. Odkupno nagrado muzeja je za ambientalno video instalacijo prejel **Silvo Šarić** iz Vodnjana. Muzejsko zbirko bosta kakovostno dopolnili tudi dve enakopravni sponzorski nagradi PBZ Card – American Express, ki sta ju prejela **Ivan Posavec** iz Zagreba (fotografija na platnu) in **Boris Šitum** iz Splita (video dokumentacija performansa), medtem ko so posebna priznanja (**Jusuf Hadžifejzović, Ivana Jelavić, Goran Škofić**) simbolne narave in stvaritve ostajajo še naprej v lasti avtorjev. ■ **Majda Božeglav Japelj**

Podeljene nagrade Ex-tempora Piran 2012

Vsoboto, 8. septembra, smo na zaključni slovesnosti na Tartinijem trgu podelili obe veliki nagradi (grand prix) in druge nagrade letošnjega piranskega mednarodnega ex-tempora.

Na letošnjem 47. slikarskem ex-temporu je sodelovalo 243 likovnih ustvarjalcev. Podeljelih je bilo 23 nagrad, ki so jih prejeli likovniki iz Hrvaške, Italije in Slovenije. Mednarodna

Gani Llalloshi, grand prix

strokovna žirija (predsednica *Dorina Vlakancič*, *Renzo Grigolon*, *Nives Marvini* in *Toni Biloslav*) je izbrala 106 slik za razstavo v Mestni galeriji Piran in v razstavišču Monfort Portorož ter podelila najpomembnejše nagrade in častna priznanja. Izmed del ožjega izbora za **grand prix** (slike Igorja Banfija, Nikole Ražova, Roberta

Paulette in Ganija Llalloshija) je letošnje prestižnejšo nagrado prejel **Gani Llalloshi** za sliko *A Dream*. »Slika izstopa po močnem koloritu, kompozicijski ureditvi, simbolni sporočilnosti in specifičnem avtorskem rokopisu«, je bila utemeljitev žirije. Med drugimi je žirija podelila tudi nagrado za najboljši akvarel **Ivanki**

Anamari Hrup

Ruk Ražov, nagrado mlademu avtorju v obliki samostojne razstave v Galeriji Herman Pečarič slikarki **Anamari Hrup**, veliko odkupno nagrado Občine Piran **Simonu Kastelicu** ter štiri častna priznanja: **Klavdiji Marušič**, **Igorju Banfiju**, **Nikoli Ražovu** in **Robertu Pauletti**.

Sicer je bil tudi letošnji prvi septembrski teden ex-tempora nadgrajen z drugimi prireditvami: ob odprtju štirih spremljajočih razstav se je različnih vodenih delavnic udeležilo več kot 150 mladih (kiparska delavnica v kamnu na valobranu na Puntji, ex-tempore Vrtca Morнарček Piran, ustvarjalnica Pogled z okna za osnovnošolce). V času trajanja razstav pa smo organizirali dobro obiskane brezplačne sobotne slikarske delavnice Odsevi morja na obali pred Monfortom v Portorožu. ■ **NM**

Mednarodni ex-tempore keramike

Trinajstič zapored je letos v Piranu potekal Mednarodni ex-tempore keramike. Strokovna žirija, ki so jo sestavljali *Laura Safred* iz Italije, *Milica Djilas* iz

Marija Rudolf, grand prix

Hrvaške ter *Ljubica Zgonec Zorko* in *Tatjana Sirk* (tajnik žirije) iz Slovenije, je na podlagi fotografij izmed šestdesetih del iz desetih držav v ožji izbor uvrstila osemindvajset keramik. Po natančnem ogledu dan pred zaključnim dogodkom, je žirija podelila štiri razpisane nagrade in tri častna priznanja. Soglasno je bilo za veliko nagrado (**grand prix**) izbrano keramično delo **Marije Rudolf** iz Slovenije z naslovom *Art planet*. »Keramika Marije Rudolf je enostavna in čista. Njena oblika naravno zaživi iz osebnega, notranjega sveta in iz danih možnosti modeliranja, ki ga omogoča glineni material.

Dovršena oblika pridobi posebno moč z izjemno kromatično obdelavo površine, ki odseva bogato izkušnost in veliko senzibilnost. Tudi naslov *Art planet* izraža jasen in poetičen koncept likovnega dela: fantastičen planet, ki ga ustvarjata domišljija in spretnost umetnice in na katerem harmonično sobivajo znanost, narava in umetnost«, je najvišjo nagrado utemeljila predsednica žirije *Laura Safred*.

Veliko odkupno nagrado (Artinvest d. o. o.

Piran) je prejela **Einat Cohen** iz Izraela, odkupno nagrado (Scarbo d. o. o. Koper) pa Japonka **Junko Yamamoto**. Nagrado v obliki samostojne razstave, ki jo podeljujejo Obalne galerije za najbolj izvirno delo, je prejel **Ferdo Zorž** iz Slovenije. Dodatna častna priznanja je žirija podelila **Jasmini Verbič** iz Slovenije ter Italijankama **Bianci Piva** in **Nicoletti Dal Vera**. Izbrana in nagrajena keramična dela so bila do 10. oktobra 2012 na ogled v piranski galeriji Herman Pečarič. ■ **TS**

Zgodilo se je ... Andraž Šalamun v koprski Galeriji Loža

Sergej Kapus v Galeriji Meduza

G 12 - Lučka Šičarov, Dani Žbontar, Marta in Karel Pavlinc v Galeriji Herman Pečarič

Zaključna prireditev in podelitev nagrad Ex-tempora Piran 2012

Foto: Ubald Trnkoczy

Foto: Ubald Trnkoczy

2

Foto: Ubald Trnkoczy

3

Foto: Ubald Trnkoczy

4

Foto: Ubald Trnkoczy

5

Dr. Peter Bossman, župan Občine Piran (2)
Rudi Bučar (3)
Siniša Bukinac (4, 5)

